

XIV Concurs Fotogràfic sobre Activitat Física i Esport

Últims rajos de llum sobre l'Everest

La fotografia està feta a última hora de la tarda, en un punt indeterminat de la carretera de Lhasa a Kàtmandu mirant cap a l'Oest, de manera que els últims rajos de llum del dia es reflectien sobre els cims de l'Himàlaia, ben propers a l'itinerari per on pedalava. Com en totes les fotografies, darrere de la instantània que l'espectador pot observar, hi ha emocions que molts cops només el fotògraf sap identificar.

En un viatge en què gairebé sempre viatjava cap a l'Est, les últimes hores del dia amb el Sol caient a la meua esquena resultaven sempre molt especials per la intensitat de la llum que magnificava el paisatge que tenia davant meu. Aquest dia, però, vaig voler apurar tant l'hora per poder gaudir d'aquesta imatge que no vaig pensar que encara em quedaven uns quilòmetres per arribar al lloc on havia decidit passar la nit. A més de 5.000 metres d'altitud, quan el Sol cau, el fred s'intensifica i tenint en compte que el que tenia per davant era un recorregut de baixada, quan vaig arribar al llogarret on volia dormir, la hipotèrmia que patia era considerable i vaig haver de fer un esforç considerable per fer-me entendre i aconseguir un llit on ficar-me al més aviat possible amb tota la roba que podia posar-me a sobre.

Aquesta imatge va ser presa el penúltim dia d'un viatge amb bicicleta de gairebé tres mesos i 4.700 quilòmetres que

Jordi Plana González

Autor de la foto guanyadora del XIV Concurs Fotogràfic i col·legiat 11786.

va arrencar als peus del Karakorum (al Pakistan), i pretenia finalitzar a Kàtmandu tot travessant l'Himàlaia després de pedalar un bon grapat de quilòmetres pel Tibet. L'endemà, mentre caminava duent la meua bicicleta al costat pel concorregut pas fronterer entre el Tibet i el Nepal, un cotxe va pujar per sobre del carro on duia totes les meves pertinències i me la va destrossar. Després de gairebé tres mesos i 4.700 quilòmetres pedalant, vaig haver de finalitzar el viatge de manera precipitada quan només faltava un dia i uns 100 quilòmetres per arribar a la meta.

Com us podeu imaginar, quan miro aquesta fotografia recordo amb emoció tant el moment de fer-la com els minuts i el dia immediatament posteriors. Emocions intenses i contrastades com sempre passa viatjant amb bicicleta.

UNA PREGUNTA MÉS...

- **Una coseta, el vas fer sol, el viatge?**
- *Sí, el vaig fer sol. La veritat és que era difícil trobar algú que volgués o pogués fer-lo amb mi, tant pel temps necessari com per les mateixes característiques del viatge. De totes maneres, sempre he pensat que viatjant amb bicicleta, moltes vegades les experiències més intenses es viuen quan un va sol i que aquest mateix fet et permet conèixer molta gent d'arreu del món que està fent un viatge similar al teu. Conservo alguna amistat que va sorgir per aquells camins.*

<http://pedalantperhimalaia.blogspot.com.es>

En aquest blog es poden trobar més vivències i anècdotes que no pas dades pràctiques, que ja es poden consultar a les guies i els mapes. Fins i tot en algun moment trobareu comentaris des del punt de vista de professor d'Educació Física. Aquí queda, per si us pica la curiositat.